

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa (...) Domu Maklerskiego S.A. w B.

przeciwko W. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2010 r.,

na skutek skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...) [I WSC (...)],

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. odmawia przyznania adw. A. L. wynagrodzenia od Skarbu Państwa tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Niniejsza skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu z czterech powodów. Po pierwsze, została złożona w sprawie, w której skarżący mógł skorzystać ze skargi kasacyjnej, czego jednak nie uczynił. Po drugie, nie zachodzą okoliczności określone w art. 424¹ § 2 k.p.c., na które powołuje się skarżący. Sprawa ze względu na swoją materię nie jest sprawą, w której ewentualna niezgodność z prawem kwestionowanego rozstrzygnięcia wynikałaby z naruszenia podstawowych zasad porządku publicznego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Przedmiotem sprawy są roszczenia majątkowe, a

sprawa nie jest wyjątkowym wypadkiem, który uzasadniałby skorzystanie ze szczególnej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nawet gdyby skarżący nie mógł skorzystać ze skargi kasacyjnej. Po trzecie, skarga została złożona jako przedwczesna. Sam skarżący stwierdza w skardze, że w chwili składania skargi czekała na rozpoznanie (obecnie już rozstrzygnięta – odmówiono przyjęcia do rozpoznania) skarga kasacyjna od wyroku, którym oddalono skargę skarżącego o wznowienie postępowania. Zatem sprawa była w toku, a ewentualne korzystne rozstrzygnięcie dla skarżącego powodowałoby jej zbędność. Po czwarte, zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga zawarcia w swojej treści wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Tymczasem w badanej skardze skarżący posłużył się „warunkowym wnioskiem o przyjęcie skargi do rozpoznania”. Ponieważ prawo postępowania procesowego nie zna takiej konstrukcji, to można by też przyjąć, że złożona skarga nie spełnia kryteriów formalnych, choć raczej należałoby taki wniosek traktować, w drodze interpretacji skargi, jako złożony bezwarunkowo.

Sąd Najwyższy nie przyznał pełnomocnikowi skarżącego wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ponieważ wniesienie niedopuszczalnej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest „udzieleniem pomocy prawnej” w rozumieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 154, poz. 1013 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (zob. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178).